

Leder: Tidens kvinder

Ikke et ord om kvindekamp eller ligestilling, men hvordan står det egentlig til med kvinderne i filmlandskabet anno 2005? Man må formode, at der er sket en del siden Marilyn Monroe begejstrede især det mandlige filmpublikum med sine indlysende attributter og sit kælnе blik. I den danske provins er kvinderne i hvert fald helt almindelige, grænsende til det ligegyldige, hvis man skal tro Ole Christian Madsens filmatisering af Jakob Ejersbos *Nordkraft*. Her er det ikke de store tanker, der trykker, og der kæmpes ikke for nogen idealer men blot for at få hverdagen til at fungere. Pusherfrauen Maria venter på, at det hele skal blive bedre, mens hendes håbløse kæreste synker længere og længere ned i det ultimative selvbedrag, naboens pæne datter i skikkelse af Maja, er den sårede pige med en fortid, og så er der den verdensfjerne, skrøbelige lillepige Tilde, samt den fordrukne, mislykkede mor (kvinden med de blå tænder). Det ser ud til, at de har en ting til fælles: jagten på kærligheden. Problemet er bare, at ingen af dem rigtigt foretager sig noget for at finde den. De venter på, at noget skal ske, mens begivenhederne ligesom bare udspiller sig omkring dem. Nok er de almindelige kvinder, men de er også stereotyper indpakket i en socialrealistisk ramme tilsat fed musik og lækker æstetik. Det er stadig mændene, der har udspillet, og dem, der træffer beslutningerne.

Det samme gør sig gældende i Oliver Hirschbiegels *Der Untergang*, hvilket selvfølgelig har sin historiske berettigelse. Den kvindelige hovedrolle tilhører dog Hitlers sekretær, den troskyldige Traudl Junge, som låner filmen et menneskeligt, men også temmelig naivt synspunkt. Hun fungerer som den uskyldige observatør, der uforvarende havner i begivenhedernes midte. Hitlers elskerinde og senere kone, Eva Braun, skildres som en notorisk festabe, der enten ikke fatter begivenhedernes alvor eller konsekvent fortrænger dem. Baggrunden for forholdet til Hitler forbliver en gåde. Bag mændene i toppen står også frygtindgydende kvinder som Magda Goebbels. Nok er Hitler i Bruno Ganz' skikkelse uhyggelig, men endnu mere skræmmende er Magda, som med egne hænder afliver sine seks børn ét efter ét. Hun står ikke tilbage for sin mand, hvad angår handlekraft, og er i besiddelse af en kynisme og jernvilje, der får det til at løbe én koldt ned ad ryggen. Hunulven Ilse spøger i kulisserne.

Men hvad så med en feel good-komedie som *Agent Catwalk 2*, der handler om en kvindelig FBI-agent, Gracie Hart alias Sandra Bullock, som eksplicit tager afstand fra en stereotyp kvinderoles rolle? I den første *Agent Catwalk* var Gracie en rigtig drengepige, én af gutterne, som ingen tænker på som kvinde, fordi hun ... ja ... hvorfor egentlig? Fordi hun tilsyneladende ikke bruger make up og har en fjollet, højt ukvindelig (og ligeså utroværdig) latter, eller fordi hun er god til selvforsvar og godt kan lide at hænge ud med pizza og øl sammen med drengene? *Agent Catwalk* er *Pretty Woman* om igen: Historien om den ureglerlige, usocialiserede kvinde uden fjerneste begreb om manerer, eller hvad der forventes af en (rigtig) kvinde, men som heldigvis afrettes af omgivelserne, herunder den mandlige medspiller. Ikke overraskende må Gracies mandlige kollega modstræbende give efter for sine romantiske følelser, der bliver stadig hedere i takt med Gracies voksbehandlinger og iklædning af stilethæle, aftenkjole og bikini. I 1'eren lærte vi, at amerikanske beauty queens slet ikke er så dumme, som de ser ud til, og at der selv i den mest maskuline pige,

gemmer sig en kvinde i lårkort. I 2'eren er Gracie under cover i Las Vegas - kun fantasien sætter grænser for, hvad vi kan lære her!

Kvinder på film må altså gerne være agenter eller dyrke kampsport, hvis bare de også er sexede, eller i hvert fald bliver det i løbet af filmen? Efter små og store fiaskoer som *Charlie's Angels* og *Catwoman*, skulle man ellers tro, at det var trængt ind hos selv de tykkeste hoveder i Hollywood, at hverken det kvindelige eller det mandlige publikum gider nøjes med mere eller mindre afklædte kvinder i hjernelamme roller. Det er åbenbart langt fra tilfældet, og vi må nok forberede os på flere film af samme skuffe.

Det skal blive interessant, at se, om den hårdtslående Hilary Swank (*Boys Don't Cry*) i rollen som Clintens *Million Dollar Baby* får lov at fremstille en kvinde, som ikke blot formår at vinde respekt i en mandeverden imod alle odds, men oprigtigt talt også får lov at gøre det som en kvinde. Behøver vi gentage det, der på nuværende tidspunkt burde være åbenlyst: man kan godt være cool, selvom man har (Gucci) tasker!

[Udskriv denne artikel](#)

[Gem/åben denne artikel som PDF \(? Kb\)](#)

[Gem/åben hele nummeret som PDF \(? Kb\)](#)

[|| forrige side](#) | [næste side ||](#)

.....
■ 16:9, april 2005, 3. årgang, nummer 11

3